

Full de ruta

Emili Bella

Diumenge a la Noguera

Diumenge vaig anar a la Noguera. L'objectiu era contemplar les pintures murals a les façanes i parets de Penelles

—imprescindible—, però el desplaçament es va convertir en molts sentits en tota una experiència de cosmogonia política, ucronies vanes i simbologia erràtica. D'entrada vam veure des de la carretera el monument a Lluís Companys al Tarròs, a l'Urgell. Ja ens hi havíem aturat en ocasions anteriors. Li han posat un llaç groc al coll, a mode de bufanda. Vaig pensar que si fes vent li faria de soga. El 2014, uns vàndals, s'entén que unionistes, el van decapitar, però ja torna a tenir una testa nova. No sé què pensaria avui Companys si aixequés el cap, però cada època té una República, que és la seva i diferent. Jo més aviat el deixaria en pau.

Abans d'arribar al nucli de Penelles ens vam aturar al **castell del Remei** per visitar el celler amb la que diuen que és la volta catalana més gran de Catalunya, que val molt la pena. El cas és que hi ha una placa del 1964 a la porta del castell que diu, en català, "Essent cap de l'Estat espanyol l'excel·lentíssim Francesc Franco i Bahamonde" i bla bla bla. No hi poden haver més mentides en tan poques paraules. Ni cap de l'Estat, ni excel·lentíssim, ni tampoc Francesc. Potser això últim era una ironia que no vaig saber apreciar, però si Franco aixequés el cap... Veuria un colom de la pau pintat de vermell.

Per dinar vam acabar en un restaurant a Balaguer que va resultar tenir una carta amb "Guàrdia civil andalús a la brasa de carbó", "Mans de jutges i fiscals del Constitucional fets a baixa temperatura" o "Favada feta com els d'Astúries (per fava, la Leonor)". Jo vaig menjar uns mers raviolis. Es veu que des que ho va publicar la premsa espanyola el restaurant té més èxit; però, tal com va afinar un dels comensals, no ens agradaria trobar un menú per les Espanyes que suggerís cruspir-se votants de l'1-O amb patates. A l'últim vam passejar pel costat del riu, i, després de passar de llarg dos vehicles de la Guàrdia Civil, ens vam creuar amb un llaç groc en un pas de vianants amb un intent d'esvàstica blanca pintada al damunt. L'*artista* es va fer un embolic a l'hora de torçar els braços de la creu. Si Hitler aixequés el cap... De fet, hi ha un llibre i una pel·lícula que trasplanten Hitler a Berlín a l'actualitat per veure com reaccionaria. Amb Franco aquest exercici no cal: ho trobaria tot normal.